

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **Tereos TTD, a. s.**, se sídlem Palackého náměstí 1, Dobruška, zastoupen Mgr. Ilonou Kindlovou, advokátkou se sídlem Malostranské náměstí 5/28, Praha 1, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2020, č. j. 21195-2/2020-900000-317, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 19. 5. 2021, č. j. 52 Af 62/2020 - 96,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podstatou projednávané věci je výklad pojmu *měřidlo* či *měřicí zařízení* ve smyslu zákona č. 261/2007 Sb., o stabilizaci veřejných rozpočtů, část čtyřicátá pátá, daň ze zemního plynu a některých dalších plynů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dani z plynu“), a zodpovězení otázky, zda lze pod tyto pojmy podřadit přepočítávač množství plynu (dále jen „přepočítávač“).

[2] Celní úřad pro Pardubický kraj (dále jen „celní úřad“) vydal žalobci dne 26. 1. 2018 povolení k nabytí plynu osvobozeného od daně. Dne 14. 2. 2020 požádal žalobce o změnu

povolení z důvodu nesouladu v označení plynoměru a přepočítávačů v něm uvedených s označením měřidel v systému distributora plynu. Žalobce tuto žádost doplnil dne 21. 2. 2020 o servisní protokoly o výměně přístrojů a rovněž požádal o „*zvážení, zda je nutné, abychom podružná měřidla [míněno plynoměry – pozn. NSS] v povolení uváděli.*“

[3] Rozhodnutím ze dne 13. 3. 2020, č. j. 20977-2/2020-590000-11, celní úřad žádost žalobce v rozsahu, v němž se domáhal vyjmutí plynoměru z povolení, zamítl; ve zbytku žádosti vyhověl. Dospěl totiž k závěru, že přepočítávač nelze považovat za měřicí zařízení ve smyslu § 9 odst. 2 písm. c) zákona o dani z plynu. Odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 7. 2020, č. j. 21195-2/2020-900000-317, zamítl.

II. Rozsudek krajského soudu

[4] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví specifikovaným rozsudkem zamítl.

[5] Zabýval se výkladem pojmu *měřicí zařízení*, přičemž vycházel především ze zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (dále jen „energetický zákon“) a z Přílohy 4 k nařízení vlády č. 120/2016 Sb., o posuzování shody měřidel při jejich dodávání na trh. Dospěl k závěru, že za primární měřidlo je třeba považovat plynoměr, nikoliv přepočítávač.

[6] Pokud se jedná o tvrzení žalobce, že povolení z roku 2013 čísla a typy plynoměru neobsahovalo, nemohl se k ní soud vyjádřit, neboť mu obsah tohoto povolení nebyl znám.

[7] Soud nepovažoval za potřebné provádět ve věci dokazování navrhovanou svědeckou výpověď Ing. G. k měření a způsobu přepočítávání plynu, znaleckým posudkem, jakož ani předloženými fotografiemi. Z právních předpisů jednoznačně plyne, jaké funkce plní plynoměr a přepočítávač, a je z nich patrný i způsob přepočtu hodnot naměřených plynoměrem na dodané množství energie. Plynoměr představuje měřicí zařízení, které měří množství plynu, pročez musí být údaje o plynoměru uvedeny v rozhodnutí o povolení nabytí plynu osvobozeného od daně.

[8] Nepřisvědčil ani tvrzení žalobce, že by ohlašovací povinnost ohledně výměny plynoměru představovala nepřiměřenou administrativní zátěž. Ze správního spisu plyne, že pověření zaměstnanci žalobce o výměně plynoměru věděli. Pouze v důsledku pochybení na straně žalobce pak nedošlo k včasnému ohlášení změny plynoměru, což vyústilo v uložení pokuty. Soud rovněž odmítl argument, že neoznámením výměny plynoměru dochází k retroaktivnímu rušení již vydaného povolení. Zdůraznil, že povolení trvá i nadále, jinou věcí je však případné dodatečné vyměření daně. V zásadě jakékoliv povolení vydávané v oblasti veřejné správy je spojeno s dodržováním určitých podmínek. Porušení těchto podmínek pak může být důvodem k sankcionování dotčeného subjektu. Pro úplnost soud uvedl, že není přesvědčen o tom, zda samotné administrativní pochybení může bez dalšího vést k doměření daně. To však není předmětem nynějšího řízení, v němž žalovaný dostatečně vypořádal všechny odvolací námitky.

pokračování

III. Obsah kasační stížnosti

[9] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalobce (stěžovatel) kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Stěžovatel již v žalobě namítal, že se domáhal změny povolení, aby v něm nadále nebyly evidovány plynoměry jako měřicí zařízení, neboť: 1) zákon výslovně nestanoví, že povolení musí obsahovat údaje o plynoměrech, 2) data získaná plynoměrem nejsou pro změření odebraného plynu zásadní, 3) zákon výslovně nestanoví, že by povolení mělo obsahovat označení více než jednoho měřidla, 4) přestože dle správce daně povolení zaniká ze zákona, což představuje důvod pro doměření daně, při ohlášení změny nevydá správce daně nové povolení, ale toliko mění povolení původní, 5) správce daně stanovuje povinnosti nad rámec zákona a v případě jejich nesplnění daňový subjekt sankcionuje.

[11] Stěžovatel má za to, že se krajský soud s jeho argumentací vypořádal nedostatečně a nezabýval se tvrzením, že pojem *měřidlo* je neurčitým právním pojmem a že správce daně vykládá požadavky zákona extenzivně. Soud vychází z komentáře a nařízení vlády, tedy zdrojů, které nemají sílu zákona, a nezabývá se tím, zda je vymezení uvedeného pojmu jednoznačné, a zda byla vláda k vydání dotčeného nařízení zmocněná zákonem. Nadto soud zcela pominul, zda může být uvedením přepočítavače namísto plynoměru naplněn účel zákona - osvobození v případech, kdy je plyn spotřebován deklarovaným způsobem.

[12] Stěžovatel rovněž považuje za nesrozumitelné tvrzení soudu, že se nemůže vyjádřit k povolení z roku 2013, neboť jej neměl k dispozici. Toto povolení totiž tvořilo přílohu žaloby. Obdobně si soud počínal při hodnocení předložené fotodokumentace, byť ani správce daně nezpochybňoval, že se jedná o fotografie z odběrného místa.

[13] Soud se nevypořádal ani s tvrzením, že přepočítavač měří množství plynu, a vůbec nevysvětlil, jaká je jeho funkce. Stěžovatel nikdy nezpochybňoval důležitost měření objemu plynu, ale tato hodnota je bez dalšího přepočítání a zpřesnění pro konečný údaj potřebný k fakturaci či uplatnění osvobození od daně zcela nedostatečná.

[14] Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, popřípadě aby zrušil výrok I prvostupňového rozhodnutí celního úřadu.

IV. Vyjádření žalovaného

[15] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že pojem *měřidlo* se objevuje pouze v § 8 odst. 3 zákona o dani z plynu. V ostatních částech zákonodárce užil pojmu *měřicí zařízení*, jedná se nicméně o obsahově totožné pojmy. Vzhledem k tomu, že uvedený zákon ani jeden z těchto pojmů nedefinuje, při jejich výkladu je třeba podpůrně vycházet zejména z energetického zákona. Je-li v právních předpisech vymezeno, co

se považuje ve vztahu k měření plynu za měřicí zařízení, nejedná se o neurčitý právní pojem. Soud tedy vyložil dotčené pojmy zcela správně.

[16] Žalovaný se dále neztotožňuje s názorem stěžovatele, že za hlavní měřicí zařízení je třeba považovat přepočítávač. Měřidlem určeným k měření, zaznamenávání a indikaci množství plynu, které jím protéklo, je výhradně plynoměr. Přepočítávač představuje fakultativní zařízení, které je připojené k plynoměru a je na něm závislé. Pro danou věc je zásadní, že plynoměr je zákonem považován za měřicí zařízení a údaje o něm musí být součástí povolení. Žalovaný tedy nepožadoval žádné údaje nad rámec zákona, jak tvrdí stěžovatel. Pro úplnost odkazuje i na opatření obecné povahy č. 0111-OOP-C032-13, č. j. 0313/005/13/Pos.1, vydané Českým metrologickým institutem, jakož i na internetové stránky výrobce přepočítávače ELCOR-94, tj. zařízení používaného stěžovatelem.

[17] Stěžovatel do řízení vnáší i otázku osvobození daně od plynu, která je však předmětem jiného (vyměřovacího či doměřovacího) řízení. Touto otázkou se proto krajský soud zabývat nemohl.

[18] Přezkoumávaný rozsudek považuje žalovaný za věcně správný a zákonný, pročež navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V. Replika stěžovatele

[19] Na vyjádření žalovaného dále stěžovatel reagoval replikou, v níž do značné míry setrval na své dosavadní argumentaci. Nad rámec již uvedeného uvádí, že data získaná plynoměrem nejsou pro změření odebraného plynu zásadní a údaje o něm jsou proto v povolení nadbytečné. Přesto správce daně sankcionuje stěžovatele za neoznámení změny plynoměru. V nynější věci již celní úřad přikročil k doměření daně, proti čemuž se stěžovatel rovněž ohrazuje a podrobněji rozvádí zjištění učiněná v průběhu daňové kontroly.

[20] Stěžovatel má za to, že žalovaný nevysvětlil, z jakého důvodu nelze za měřicí zařízení uvedené v povolení považovat přepočítávač a nikoliv plynoměr. Trvá-li na uvedení obou těchto zařízení, dovozuje povinnosti nad rámec zákona. Žalovaný by neměl při interpretaci neurčitých pojmů vycházet z podzákonných předpisů, které nejsou závazné, a měl by se držet litery zákona. Pokud by přitom vycházel z definice pojmu *měřicí zařízení* obsažené v energetickém zákoně, musel by dospět k závěru, že by povolení mělo obsahovat údaje o všech komponentech soustavy měřicího zařízení. To však nedovozuje ani správní praxe a takový postup by byl zcela nadbytečný. Při aplikaci práva lze použít i analogii legis, přičemž v daném případě lze vycházet z právní úpravy osvobození od daně v případě odběru elektřiny. Zde zákon stanoví, že postačí uvedení jednoho měřidla, v případě plynu by tomu tedy mělo být podobně.

VI. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[21] Nejvyšší správní soud posuzoval splnění podmínek řízení, přičemž shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a jedná se o kasační stížnost, která je ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích

pokračování

jejího rozsahu a uplatněných důvodů, současně zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by byl nucen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[22] Kasační stížnost není důvodná.

[23] Nejvyšší správní soud předesílá, že předmětem projednávané věci je toliko posouzení správnosti postupu celního úřadu a žalovaného spočívajícího v tom, že nevyhověli návrhu stěžovatele na vypuštění údajů o plynoměrech z povolení k nabytí plynu osvobozeného od daně. Kasační soud (stejně jako před ním krajský soud) se naopak nemůže zabývat otázkou uložení pokuty z důvodu nesplnění oznamovací povinnosti ohledně výměny plynoměrů či doměřením daně ze strany celního úřadu v návaznosti na toto pochybení stěžovatele. O obou nastíněných otázkách vedou správní orgány samostatná řízení, v nichž mohl stěžovatel uplatnit opravné prostředky, které mu právní řád skýtá. Dotčenou problematiku však nelze přenášet do právě probíhajícího řízení, a soud se proto námitkami stěžovatele, jimiž brojí proti postupu celního úřadu v jiných (byť do jisté míry souvisejících) řízeních, nebude zabývat.

[24] Pokud se pak jedná o podstatu nyní projednávané věci, tj. výklad pojmů *měřicí zařízení* či *měřidlo* ve smyslu zákona o dani z plynu, soud nejprve níže shrnuje relevantní právní úpravu.

[25] Podle § 8 odst. 3 zákona o dani z plynu platí, že „*[p]lyn nabytý prostřednictvím plynárenského zařízení je podle odstavce 1 písm. b) až g) osvobozen pouze tehdy, pokud je odebrán prostřednictvím plynárenského zařízení do odběrného místa vybaveného měřidlem, jehož typ a výrobní číslo je uvedeno v povolení k nabytí plynu osvobozeného od daně.*“

[26] Podle § 9 odst. 2 písm. c) téhož zákona návrh na vydání povolení k nabytí plynu osvobozeného od daně obsahuje mimo jiné „*typ a výrobní číslo měřicího zařízení, kterým je osazeno odběrné místo, určené pro odběr plynu osvobozeného od daně, je-li plyn nabýván prostřednictvím plynárenského zařízení.*“

[27] Podle § 11 odst. 2 téhož zákona „*[d]ojde-li ke změně typu a čísla měřicího zařízení, kterým je osazeno odběrné místo určené pro odběr plynu osvobozeného od daně, správce daně na základě oznámení rozhodne do 30 dnů o změně původního povolení k nabytí plynu osvobozeného od daně.*“

[28] Ze shora uvedeného je patrné, že zákon o dani z plynu na některých místech užívá pojmu *měřidlo*, na jiných pak pojmu *měřicí zařízení*. S ohledem na kontext a obsah uvedených ustanovení, která na sebe navazují, má však Nejvyšší správní soud ve shodě s žalovaným za to, že se jedná o synonyma. Pokud tedy zákon v citovaných ustanoveních na některém místě zmiňuje *měřidlo*, jedná se o obsahově totožný pojem jako *měřicí zařízení*.

[29] Stěžovatel krajskému soudu vytýká, že se uvedenými pojmy dostatečně nezabýval. Má za to, že se jedná o neurčité právní pojmy, které je třeba vykládat v jeho prospěch.

[30] S těmito tvrzeními se však Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Krajský soud se výkladu uvedených pojmů věnoval zejména v odstavcích 21 a 22 rozsudku. Dospěl přitom k závěru, že se nejedná o neurčité právní pojmy, jak tvrdí stěžovatel, neboť definici *měřicího zařízení* pro účely plynárenství obsahuje § 2 písm. b) bod 3 energetického zákona, podle něhož se jedná o „*veškerá zařízení pro měření, přenos a zpracování naměřených hodnot*.“ K tomu kasační soud dodává, že pokud zákon o dani z plynu neobsahuje vlastní svébytnou definici příslušných pojmů, je zcela na místě vycházet právě z citovaného ustanovení energetického zákona. To však neposkytuje jednoznačnou odpověď na spornou otázku, zda lze za měřicí zařízení považovat i přepočítávač. Krajský soud se proto dále zabíral tím, jakou funkci má plynoměr a přepočítávač při stanovení množství odebraného plynu, přičemž vycházel jednak z komentářové literatury (EICHLEROVÁ, Kateřina a kol. *Energetický zákon: komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2016) a dále zejména z vyhlášky č. 120/2016 Sb.

[31] Na tomto postupu Nejvyšší správní soud na rozdíl od stěžovatele neshledává nic závadného. Jakkoliv nepředstavuje komentářová literatura pramen práva a není závazná, nepochybně může představovat vodítko k zodpovězení sporné otázky, která je předmětem probíhajícího soudního řízení. Krajský soud nadto ověřil, že názor autorů komentáře zcela koresponduje s definicemi obsaženými v nařízení vlády č. 120/2016 Sb. (Příloze 4 k tomuto nařízení), podle něhož je plynoměr „*[m]ěřidlo navržené k měření, zaznamenávání a indikaci množství (objemu nebo hmotnosti) topného plynu, které jím proteklo*.“ Naproti tomu přepočítávač představuje „*[z]ařízení připojené k plynoměru, které automaticky přepočítává množství naměřené za podmínek měření na množství za základních podmínek*.“ Zpochybňuje-li stěžovatel závaznost citovaného nařízení, jakož i oprávnění vlády dotčené otázky upravovat, připomíná Nejvyšší správní soud, že generální zmocnění k vydávání nařízení vlády obsahuje čl. 78 Ústavy České republiky, podle něhož „*[k] provedení zákona a v jeho mezích je vláda oprávněna vydávat nařízení*.“ I podzákonný předpis je přitom pro jeho adresáty závazný, nepřekračuje-li limity vymezené zákonem, který provádí. V posuzované věci však nařízení nestanovuje žádné další povinnosti nad rámec zákona, ale pouze definuje některé technické pojmy, jakými je právě *plynoměr* či *přepočítávač*.

[32] Nejvyšší správní soud na tomto místě doplňuje, že orgánem příslušným ke stanovení metrologických a technických požadavků měřidel je podle § 14 odst. 1 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, Český metrologický institut, který v opatření obecné povahy č. 0111-OOP-C032-13, č. j. 0313/005/13/Pos.1 (všechna opatření obecné povahy vydávaná Českým metrologickým institutem jsou dostupná na <https://www.cmi.cz/node/212>) uvádí, že přepočítávač je „*zařízení připojené k plynoměru, které automaticky přepočítává množství naměřené plynoměrem za podmínek měření na množství za základních podmínek, přičemž jako vstupy používá objem naměřený plynoměrem při podmínkách měření a další parametry, jako je teplota plynu a tlak plynu nebo i specifikaci plynu*.“

[33] Z uvedeného je zřejmé, že primárním zařízením určeným k měření množství plynu je právě plynoměr. Přepočítávač je vedlejším zařízením závislým na plynoměru, které množství (objem či hmotnost) plynu sám o sobě neměří, ale na základě vstupních informací z plynoměru provádí přepočít na dodané množství energie. Jakkoliv Nejvyšší správní soud nepochybně důležitost přepočítávače v soustavě měřicích zařízení, nemůže

pokračování

to nic změnit na skutečnosti, že se jedná o zařízení vedlejší, které přijímá údaje z plynoměru a teprve na jejich základě provádí příslušný přepočet. Tuto skutečnost ostatně nikdy výslovně nezpochybnil ani stěžovatel, který v řízení o žalobě a v průběhu správního řízení pouze uváděl, že existují i přepočítávače, které současně plní rovněž funkci plynoměru. Nejvyšší správní soud nerozporuje, že v případě přepočítávače s integrovanou funkcí měření množství plynu (tj. bez nutnosti zapojení plynoměru) by v povolení postačovaly údaje právě o tomto zařízení. V nynějším případě však měl stěžovatel odběrné místo osazeno jak plynoměrem, tak přepočítávačem, přičemž otázkou bylo, které z těchto zařízení je třeba považovat za měřidlo (měřicí zařízení) ve smyslu zákona o dani z plynu. Není přitom pravdou, že by správní orgány požadovaly uvedení údajů o obou komponentech měřicí soustavy, neboť již celní úřad v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že stěžejní jsou údaje o plynoměru a pokud jsou uvedeny i údaje o přepočítávači, není to na závadu. Je tedy zřejmé, že celní úřad považoval údaje o přepočítávačích za zbytné. Povinnými náležitostmi povolení (a tedy i samotné žádosti) jsou však podle správních orgánů právě údaje o plynoměru. Tento závěr považuje soud za zcela logický a souladný se zákonem.

[34] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud vyložil rozhodné právní pojmy správně. Své úvahy přitom srozumitelně a konzistentně vyložil. Není na závadu, že podrobně nereagoval na každou dílčí námitku obsaženou v žalobě. Jak uvedl samotný krajský soud v přezkoumávaném rozsudku, není jeho úlohou formulovat podrobnou oponenturu ve vztahu ke každému jednotlivému tvrzení stěžovatele. Postačí, pokud předloží ucelený argumentační systém, v konkurenci s nímž nemohou žalobní námitky obstát (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 1. 2005, sp. zn. IV. ÚS 201/04, ze dne 30. 5. 2006, sp. zn. I. ÚS 116/05, či ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). Této své povinnosti soud dostál, neboť osvětlil, co je třeba rozumět pod pojmy *měřicí zařízení*, *plynoměr* či *přepočítávač*, a jaká je funkce těchto zařízení. Kasační soud přitom podobně jako krajský soud vnímá, že probíhající řízení je především reakcí stěžovatele na postup celního úřadu a žalovaného při ukládání sankce a doměření daně v souvislosti s nesplněním oznamovací povinnosti ohledně výměny plynoměrů. V této souvislosti však opětovně zdůrazňuje, že uvedené otázky nejsou pro posuzovanou věc relevantní a výše učiněné závěry nikterak nehodnotí postup správních orgánů v jiných (byť částečně souvisejících) řízeních, ani nepředjímají jejich výsledek.

[35] Konečně se soud vyjádří i k tvrzenému opomenutí důkazů – fotografií a povolení z roku 2013. Pokud se jedná o předkládanou fotodokumentaci, krajský soud vyložil, z jakého důvodu z ní nebude vycházet. Kasační soud k tomu doplňuje, že mu není zřejmé, jakým způsobem by mohl tento důkaz přispět k lepšímu objasnění věci. V řízení žádná ze stran nezpochybovala, že odběrné místo je osazeno jak plynoměrem, tak přepočítávačem, sporným však byl spíše výklad právních pojmů, potažmo objasnění funkce uvedených komponentů. Z tohoto hlediska bylo provádění dokazování fotografiemi zcela nadbytečné. Nejvyšší správní soud naopak dává stěžovateli za pravdu, že vyjádření krajského soudu k povolení z roku 2013 je poněkud nedostatečné. Jakkoliv totiž nebylo dotčené povolení součástí správního spisu, soud přehlédl, že jej stěžovatel přiložil přímo k žalobě. Z tohoto hlediska tedy neobstojí tvrzení soudu, že povolení neměl k dispozici. Nejedná se však o takové pochybení, které by mělo vliv na zákonnost přezkoumávaného rozsudku, neboť provedení požadovaného důkazu nemohlo závěry

soudu zvrátit. I kdyby bylo tvrzení stěžovatele pravdivé a uvedené povolení údaj o plynoměru neobsahovalo, stěží by bylo možné na základě jednoho rozhodnutí dovozovat, že se jedná o ustálenou praxi celního úřadu.

VII. Závěr a náklady řízení

[36] Kasační soud nepovažuje námitky stěžovatele za důvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[37] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. října 2021

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu